

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/29/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215540
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612215540.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Novotnej a sudcov JUDr. Aleny Antalovej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Lučenci, č.k. 8C/102/2012-148 zo dňa 23. júna 2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd v Lučenci napadnutým rozsudkom č.k. 8C/102/2012-148 zo dňa 23. júna 2014 zamietol žalobcom podanú žalobu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla, pretože súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. V rámci prvostupňového konania súd postupom podľa §112 ods 1 Občianskeho súdneho poriadku v záujme hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie pod sp. zn. 8C/102/2012 veci vedené na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 8C/102/2012, 8C/107/2012, 8C/108/2012, 8C/109/2012 a 8C/111/2012.

Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v exekučných konaniach podal návrhy na zmenu súdnych exekútorov, pričom legitímne očakával, že dôjde k reálnej zmene súdnych exekútorov rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V dôsledku čoho žalobcovi vznikla škoda. Okresný súd rozhodnutie ďalej odôvodnil tým, že vykonal dokazovanie exekučnými spismi Okresného súdu Lučenec 9Er/452/2006, 19Er/820/2003, 19Er/929/2003, 13Er/534/2004, 22Er/153/2003. Zistil, že v exekučnom konaní 9Er/452/2006 podal žalobca návrh na zmenu súdneho exekútora 27.8.2010. Súd uznesením 9Er/452/2006-18 zo dňa 22.9.2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora a rozhodol o náhrade trov konania. Následne bolo toto rozhodnutie rozhodnutím odvolacieho súdu zrušené. Následne uznesením 9Er/452/2006-47 zo dňa 4.7.2012 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená. Proti tomuto sa oprávnený odvolal a o odvolaní ešte nebolo rozhodnuté.

V exekučnom konaní 19Er/820/2003, ktoré bolo začaté 28.5.2003 žalobca podal návrh na zmenu súdneho exekútora 28.10.2009, ktorý súdu doručil 2.11.2009. 5.11.2009 súd vyzval súdneho exekútora, aby sa vyjadril k návrhu na zmenu exekútora a predložil originál exekučného spisu s vyčíslením trov

exekúcie. Uznesením č. k. 19Er/820/2003-14 zo dňa 8.3.2010 súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, zamietol návrh na zmenu exekútora a rozhodol o trovách konania. Rozhodnutie o zastavení exekúcie bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici 16CoE/185/2010-27 zo dňa 30.11.2010.

Z exekučného spisu 19Er/929/2003 súd zistil, že konanie bolo začaté 17.6.2003, návrh na zmenu súdneho exekútora doručený súdu 2.11.2009. 5.11.2009 súd vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie k návrhu a predloženie originál exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie. Uznesením 19Er/929/2003-14 zo dňa 25.2.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13.8.2010 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená, zamietnutý návrh na zmenu súdneho exekútora a rozhodnuté o náhrade trov konania.

Z exekučného spisu 13Er/534/2004 súd zistil, že toto konanie začalo 15.6.2004, návrh na zmenu súdneho exekútora bol doručený súdu 2.11.2009. 4.11.2009 súd vyzval súdneho exekútora, aby sa vyjadril k návrhu a predložil originál exekučného spisu a vyčíslił trovy exekúcie. Uznesením 13Er/534/2004-17 zo dňa 23.2.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29.11.2010 bol poverený vykonaním exekúcie ďalší exekútor.

Z exekučného spisu 22Er/153/2003 súd zistil, že exekučné konanie začalo 18.12.2003, návrh na zmenu exekútora bol doručený súdu 2.11.2009. 5. 11.2009 súd vyzval súdneho exekútora, aby sa vyjadril k návrhu na zmenu súdneho exekútora, predložil originál exekučného spisu a vyčíslił trovy exekúcie. Uznesením č. k. 22Er/153/2003-21 zo dňa 30.12.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30.3.2010 bol návrh na zmenu súdneho exekútora zamietnutý, exekúcia vyhlásená za neprípustnú a rozhodnuté o jej zastavení.

Rozhodnutie ďalej odôvodnil tým, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, musia byť splnené všetky tri podmienky zodpovednosti za škodu uvedené v zákone č. 514/2003 Z. z. a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. V predmetných exekučných konaniach došlo k vyhláseniu exekúcie za neprípustnú a jej zastaveniu z dôvodu formálnej a materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu. Ak teda žalobca v postavení oprávneného v exekučnom konaní sám inicioval, neprípustné exekučné konanie na základe neprípustného exekučného titulu, podľa názoru súdu nemohlo v takých konaniach dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje. Ani predložený dôkaz znalecký posudok č. 1/2014, s ktorým sa súd v konaní oboznámil, neznamenal preukázanie dôvodnosti nároku. Súd konštatoval, že závery znaleckého posudku sú jednostranné, nevieryhodné, pretože znalec vychádzal z podkladov žalobcu, v ktorých uvedené údaje sa rozchádzajú so závermi obsiahnutými v exekučných spisoch pripojených k žalobám. Nezanedbateľnou skutočnosťou je aj to, že znalec vychádzal pri vypracovaní znaleckého posudku z obdobia rokov 2009 až 2012, pričom v týchto exekučných veciach exekučný súd rozhodoval v období, ktoré nebolo posudzované znaleckým posudkom. Žalobca tak nepreukázal vznik a výšku škody. Zo žaloby ani nevyplýva, že by žalobca preukazoval, že konštatovanie porušenie práva v prípade žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy nestačí, pretože nie je dostačujúcim zadosťučinením.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec na opätovné prejednanie. V odvolaní uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného hlavného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti pritom žalobca zdôraznil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca ďalej namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa názoru žalobcu k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Ďalej namietal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej uviedol, že súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií,

na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je podľa žalobcu rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrálné zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Žalobca v odvolaní tiež uviedol, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným znaleckým posudkom je podľa žalobcu jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške. V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. Žalobca tiež namietal, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p. čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici potom, ako súd dospel k záveru že odvolaniu nebolo možné vyhovieť. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Odvolací súd po preskúmaní veci z dôvodov uvedených v odvolaní zistil, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Súd bol pri preskúmaní veci viazaný dôvodmi odvolania, pričom tieto dôvody neboli spôsobilé napadnúť vecnú správnosť rozhodnutia.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že predmetom sporu bolo právo navrhovateľa na zaplatenie náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom okresného súdu ako súdu exekučného pri výkone verejnej moci. Žalobca už v žalobe žiadal, aby nadriadený súd v zmysle § 12 Občianskeho súdneho poriadku rozhodol pred prvým prejednaním veci o prikázaní veci inému súdu, pretože sudcovia vecne a miestne príslušného Okresného súdu Revúca sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania. Svoju žiadosť oprel o tvrdenie, že okresný súd zapríčinil svojim nesprávnym úradným postupom vznik škody na strane žalobcu, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Ak bol sám tento súd škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčený, aby prostredníctvom sudcov rozhodol predmetný spor. Z dôvodu námietky zaujatosti vznesenej žalobcom, z ktorej vyplynulo, že pridelením tejto veci ktorémukoľvek zo sudcov konajúceho súdu by právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom bolo porušené, keďže neexistuje podľa rozvrhu práce na súde žiaden sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý, predložil okresný súd nadriadenému súdu na rozhodnutie námietku zaujatosti vznesenú žalobcom. Nadriadený súd o nej rozhodol tak, že v prejednanej veci vylúčil z rozhodovania len toho sudcu, ktorý konal v navrhovateľom namietanej exekučnej veci. Ostatných sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania v tejto veci nevylúčil a nevylúčil tak ani konajúceho sudcu. Aj keď je podkladom práva

žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá to automaticky pomer sudcu k veci. Preto neexistuje žiaden relevantný dôvod k tomu, aby bol zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený. Zákonného sudcu, ktorý prejednáva a rozhoduje vec na vecne a miestne príslušnom súde, nemôže vylúčiť z prejednávania a rozhodnutia veci len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci, mala byť žalobcovi spôsobená škoda (rozhodnutie NS SR č. k. 3Cdo 102/2013). Je potrebné zdôrazniť, že tak ako je neústavné, aby vo veci rozhodoval vylúčený sudca, takisto je neústavné, aby bol z prejednávania a rozhodnutia veci vylúčený taký sudca, ktorý vo veci nie je zaujatý. Na tom nič nemení ani fakt, že žalobca z dôvodu nesúhlasu s tým, že konajúci sudca nie je vo veci vylúčený, podal ústavnú sťažnosť z dôvodu porušenia jeho základného práva zaručeného mu článkom 46 ods. 1 Ústavy ako aj článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý súdny proces. Odvolaciemu súdu je aj z iných rozhodnutí Ústavného súdu SR napr. 1 ÚS 89/2013 zo dňa 6. 2. 2013, 1 ÚS 92/2013 zo dňa 13. 2. 2013, ktorými už rozhodoval o obdobnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniam nadriadeného súdu zrejme, že tento návrh bol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie odmietnutý. A keďže iné dôvody, pre ktoré by mal byť zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený okresným súdom a ani odvolacím súdom zistené neboli, je námietka žalobcu o tom, že vo veci rozhodoval nezákonný a zaujatý sudca nedôvodná. Odvolací súd preto žalobcovu námietku, podľa ktorej v konaní rozhodoval vylúčený sudca, vyhodnotil ako nedôvodnú.

Žalobca sa podanými žalobami domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu náhradu škody a nemajetkovej ujmy z toho dôvodu, že exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom, keď v exekučných konaniach, ktoré začali na návrhy žalobcu nerozhodol o návrhoch na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Poukázal na to, že úprava obsiahnutá v § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Zb. (Exekučný poriadok) má taký zmysel, že sa ňou zakotvila možnosť zmeny exekútora na základe žiadosti najmä v snahe o dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti v exekučnom konaní, ako aj o zabezpečenie ochrany oprávneného pri nečinnosti súdneho exekútora. Žalobca pristúpil k podaniu návrhu na zmenu súdneho exekútora po strate dôvery k exekútorovi pre jeho neefektívne a neúčinné postupy. Keďže exekučný súd ostal aj po takomto návrhu nečinný, musel žalobca obdobie nečinnosti prekryť svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov. To si vyžiadalo aktívnu systémovú správu pohľadávky žalobcu.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že prvostupňový súd si v rámci prípravy pojednávania zadovážil predmetné exekučné spisy. Z exekučných spisov vyplývajú tak skutočnosti, ako sú uvedené v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia.

Žalobca vo svojej žalobe označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si zadovážil súdny spis z exekučného konania, v ktorom malo podľa žaloby dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. Žalobca v odvolaní nenamietal žiadne z týchto zistení tak, ako sú uvedené vyššie.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby predložili alebo označili dôkazy, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu prevzal predvolanie 11. septembra 2013. Pojednávanie bolo nariadené na deň 7. októbra 2013, preto lehota na prípravu bola zachovaná. Žalobca doručil prvostupňovému súdu 4.10.2013 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože podľa jeho názoru nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Súčasne podal návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa tohto podania podal na ústavný súd. Okresný súd návrhu na prerušenie konania nevyhovel, o čom rozhodol uznesením 8C/102/2012-68 zo dňa 15.10.2013, ktoré bolo potvrdené odvolacím súdom. Následne predvolal účastníkov na pojednávanie na deň 23. júna 2014. Žalobca prevzal predvolanie 29. mája 2014. Žalobca znovu požiadal o zrušenie pojednávania a prerušenie konania. Súd vec prejednal na pojednávaní 23.6.2014, pričom rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti účastníkov konania a po vykonanom dokazovaní žaloby zamietol.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka, podľa ktorej prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a že v konaní rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. O tom, že konajúci sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodnutia veci rozhodol právoplatne nadriadený súd rozhodnutím 13NcC 469/2012 zo dňa 16. októbra 2012, 15NcC 484/2012 zo dňa 17.10.2012, 13NcC 449/2012-8 zo dňa 16.10.2012, 14NcC 500/2012-8 zo dňa 16.10.2012, 17NcC 557/2012-8 zo dňa

17.10.2012. Prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho súdneho poriadku, keď prejednal vec v neprítomnosti účastníkov, ktorí boli riadne predvolaní a ktorým bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. po tom ako zistil, že sa pojednávania nezúčastnili, pričom žalovaný súhlasil s prejednaním v jeho neprítomnosti a žalobca sa neospravedlnil. Takýto postup v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. postup, ktorým by bola žalobcovi odňatá možnosť konania pred súdom.

Pokiaľ okresný súd vec prejednal na pojednávaní, ktoré bolo riadne a včas nariadené a rozhodol vo veci samej, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil.

Odvolačný súd súhlasí so záverom prvostupňového súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobca tvrdil, že k rozhodnutiu o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora nedošlo v zákonom stanovenej lehote 30 dní. K tomu je potrebné uviesť, že zákonom č. 341/2005 Z. z. bol s účinnosťou k 1. 9. 2005 zmenený Exekučný poriadok tak, že § 44, v ktorom sa doterajšie odseky 4 až 6 označili ako odseky 5 až 7 a § 44 ods. 7 znel takto: Oprávnený „môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora“. V prechodných a záverečných ustanoveniach účinných od 1. 9. 2005 zákon v § 238 ods. 1 stanovil, že konania začaté pred 1. 9. 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. 8. 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Podľa §238 ods.2 ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. 9. 2005. Z uvedeného vyplýva, že na rozhodnutie o zmene exekútora v exekučných konaniach, ktoré začali pred 1. 9. 2005, tak ako tomu bolo v štyroch z piatich predmetných vecí s výnimkou exekučného konania 9Er/452/2006, ktoré začalo po 1.9.2005, zákon nestanovil lehotu. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade zákon nestanovil lehotu na rozhodnutie exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, a preto nemohol porušiť povinnosť stanovenú zákonom vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Naopak, v daných prípade z exekučných spisov vyplýva, že exekúcia nemala byť vôbec vykonávaná práve z dôvodu, že žalobca nedisponoval exekučným titulom. K tomu treba dodať, že pokiaľ žalobca nedisponoval exekučným titulom, nemohol v rámci exekúcie vôbec vymáhať nárok od povinného, a preto sa s takýmto exekučným konaním nemôže vôbec spájať vznik akejkoľvek škody a nemajetkovej ujmy na strane oprávneného pre samotnú nemožnosť realizácie exekúcie.

Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej správy štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného vyplýva, že ide o objektívnu zodpovednosť, predpokladom ktorej je nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, škoda, a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Bez splnenia ktoréhokoľvek z uvedených troch predpokladov nemá štát za škodu zodpovednosť. Bez toho, aby nebol v konaní jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, nie je dôvodom zaoberať sa výškou škody a ani príčinou súvislosťou medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Keďže v prejednávaní veci nebol zistený nesprávny úradný postup v konaní exekučného súdu a ani nebol preukázaný, nemohlo dôjsť k zodpovednosti štátu za škodu, preto okresný súd správne postupoval, keď s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu nezisťoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa z jeho správnych dôvodov potvrdil.

Odvolačný súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

Odvolačný súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, pretože svoje trovy v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.. Úspešným bol žalovaný, avšak si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.